

Sunt mic și vreau să ajung mare. Pentru toate lucrurile fabuloase pe care le voi face. Voi merge pe Saturn, ba chiar pe Jupiter și Pluto în ultimă instanță, voi salva urșii Koala de la dispariție devenind astfel președintele lor, de fapt, voi deveni președintele planetei și voi suprima complet și ireversibil somnul de după-amiază, promulgând ca obligatorie înghețata la fiecare masă. Voi prelungi programul de desene animate, mai ales voi anula ceasul care ne spune când e vremea de culcare și voi desființa serviciul lui mami și al lui tati. Și să nu uit: voi descoperi o jucărie nouă, interesantă și dorită de toți ceilalți țânci pe care o voi avea doar eu.

Mama îmi spune tot timpul că mult prea repede cresc,

dar ce știe ea, mă mai măsoară din când în când, îmi pune supa prea fierbinte și nu are niciodată cartofii piure gata la timp. Mă îmbracă dimineața căscând în timp ce eu îi povestesc de planurile mele mărețe, ea mă aprobă la început după care pune totul pe rapid și nu e niciodată mulțumită de ritmul în care decurge îmbrăcarea. Eu încerc să mă arăt cât mai spiritual și în cele din urmă mă trezesc cu o palmă total neașteptată:

Hai mai repede, tu ai impresia că cinci ani nu mi-au fost suficienți de îmbrăcat și dezbrăcat?! Învață să te îmbraci singur! Mai trebuie să mă pregătesc și eu și mă așteaptă o tonă de lucru la serviciu!

Eu aș întreba cât e o tonă dar știu deja din experiență că dacă întreb ceva, orice, după o palmă, sigur o primesc și pe a doua. Apoi poate încep să plâng și ziua mea e ruinată. Atâta scandal din cauza unor haine pe care am putea să nu le mai schimbăm și gata. Ar fi mult mai simplu să merg la grădiniță în pijama, nu înțeleg în ruptul capului de ce trebuie să dau tot jos că doar tot acolo ajung seara, la aceeași pijama cu trenulețe și porcușori. Am întrebat-o pe mama dacă porcușorii merg cu trenul dar mi-a spus că nu. Eu cred că da, doar că dintr-un motiv pe care nu îl înțeleg acum, mama nu vrea să îmi spună. Așa că, atunci când apare tata, mirosind a benzină și a cârnat prăjit îl întreb pe el:

Tati, porcușorii merg cu trenul?

Nu, hai, uite ce ți-am adus și apoi mergi repede la culcare. E vremea de somn.

Dar nici un ochi nu vrea să se închidă, protestez eu și mai țopăi o vreme în jurul lui încercând să-l provoc la luptă dreaptă. Dar nu reușesc decât să-l enervez și iar risc o palmă.

Ia mai du-te, măi copile! Irinaaa, hai ia-l de pe mine, că nu mai pot. N-am făcut duș ca lumea de o săptămână, am mâncat doar conserve, ce să mai vorbesc de somn!

Răzvan, ia treci tu la culcare, strigă mama și mă conformez, oricum tati mă înțeapă groaznic cu barba și nu-mi plac cărnații.

Țuști în pat. Mă prefac doar că dorm când vine mama să mă învelească. După ce iese din cameră, pentru că nu mi-e somn, îmi aranjez plapuma în diverse moduri, făcând din ea munți, cascade, monștri, dinozauri gata de atac, păduri pline de surprize, iar când sunt teribil de încântat deschid ca un taifun ușa urlând: „Uite un munte ce seamănă cu Luna!!” Bineînțeles că fug tot atât de repede înapoi când dau de ochii mamei mele care scapără: „Tu de ce nu dormi la ora asta, copile?”

Păcat. Nu știe ce pierde. Muntele acesta e plin de tuneluri care te pot duce chiar și până la Polul Nord. Așa că mă întorc în pat și adorm visând săniile trase de câini albi care seamănă cu Fifi al meu de pluș iar la un moment dat în noapte distrug calea de acces spre Polul Nord pentru că mi se face atât de frig de parcă aș fi acolo. Trag plapuma pe mine și renunț de bunăvoie la vise.

Ceea ce vreau să vă povestesc s-a întâmplat într-o sâmbătă. Îmi place foarte mult sâmbăta, de fapt e ziua mea preferată. După duminică. Mama e foarte ocupată, ba dă cu aspiratorul făcând un zgomot infernal iar eu fug să mă adăpostesc într-o altă cameră chipurile pentru a nu mai auzi aspiratorul, ba se apucă să scoată toate oalele de prin dulapul din bucătărie, făcând același zgomot și atunci eu iar mă închid în cameră. Sunt singurele momente când nu mă ia la rost, pot să fac ce îmi trece prin minte. Nu-mi deschide ușa cu orele. Iar eu sunt liber. Când

Proza scurta: Între mine și cer, un albastru (autor: Crina Voinaghi)

Scris de Crina Voinaghi

Marti, 13 Septembrie 2016 07:43 - Ultima actualizare Marti, 13 Septembrie 2016 07:51

apare în sfârșit în cadrul ușii e atât de obosită încât chiar dacă am făcut vreo năzbâtie nu are chef de ceartă iar eu sunt mort de foame.

În sâmbăta asta de care vă spun mama era supărată, habar n-am de ce, dar știu că era, poate chiar a plâns, nici asta nu pot să spun cu siguranță pentru că se ascunde de mine. Eu aveam în minte să construiesc un oraș din tot ce aveam în cameră, cu poduri, clădiri înalte și piețe de alimente. Însă mama, ca niciodată, a zis că mergem să ne plimbăm. Sâmbăta, când ea avea atâta treabă! N-am protestat prea tare, am cerut doar să-mi cumpere o căsuță de jucărie dacă tot mergem și a spus da! Ciudat. Avea ochii roșii și nu s-a dat cu ruj. Am întrebat-o pentru că nu mai eram sigur de nimic:

Mama, ce zi e azi?

Sâmbătă, mi-a spus ea.

Nu avem azi treabă? De ce plecăm de acasă?

Nu azi, dragule. Nu azi, mi-a spus încet.

Și s-a întors să nu o văd că vrea să plângă.

Mama, tu plângi acum?

Nuuuu, nici vorbă, mi-a spus ea trăgându-și nasul, mi-a intrat cred ceva în ochi.

Hai să zicem. Deși nu știu de unde spune ea că îi intrase ceva în ochi, nu erau nici musculițe, nici țânțari, nici alte insecte care s-ar fi putut rătăci prin ochiul cuiva.

Proza scurta: Între mine și cer, un albastru (autor: Crina Voinaghi)

Scris de Crina Voinaghi

Marți, 13 Septembrie 2016 07:43 - Ultima actualizare Marți, 13 Septembrie 2016 07:51

Mama, pisicile astea de la scara blocului are pui?am întrebat-o eu zărind o pisică neagră.

Te doare ceva?

Nu, și un zâmbet firav a apărut pe fața ei. Corect se spune „au pui”.

Bine, atunci mergem să-mi cumperi căsuța?

Mergem până la Grădina Morii să ne uităm puțin la apă și să ne plimbăm.

Și pe urmă nu a mai spus mare lucru. Eu am încercat să o provoc, ba chiar m-am oferit să-i povestesc Vrăjitorul din Oz. A fost odată...și...și... omului de tinichea nu îi era frică pentru că era făcut din țevă dar lui Dorothy îi era pentru că era făcută din piele. Odată ce pornesc o poveste e greu să mă mai opresc, îmi plac lucrurile bine făcute, poveștile duse până la capăt, nu suport să rămână ceva neterminat. Dar ea rămânea tăcută ori îmi răspundea monosilabic. Așa că m-am plictisit. Am uitat până și unde mergem.

Mama, ce facem aici? am întrebat zărind intrarea în parc.

Ne plimbăm, nu ți-am spus? a zis ea puțin enervată dar nu am luat-o în seamă.

Am început să alerg înspre tobogane, încântat ca de fiecare dată când eram acolo. Nu erau prea mulți copii în acea zi, îmi aduc aminte că mi-a plăcut foarte mult, aveam jocurile doar pentru mine nu ca de altă dată când trebuia să aștept. Așa că nu mi-a venit să plec prea repede. Mama mă tot striga, eu mă făceam că nu aud, până când vocea ei a avut acea sonoritate de „acum, că de nu...” Am părăsit locul de joacă cu regret.

Bună ziua, ce faceți? am auzit cum mergem tulburat și îngândurat pe malul Izei.

Eram cu 2 pași în fața mamei mele care se uita doar la apă. M-am gândit că poate voia să se apuce de pescuit, ca bunicul meu care mă pune să stau nemișcat lângă apă în timp ce pescuia, ca să nu îi sperii peștii. Atât mi-ar mai lipsi!

Bună ziua, am auzit-o și pe mama.

Era o doamnă cu care putea vorbi mult și bine, așa că m-am dus pe malul apei, bineînțeles după ce am auzit-o strigând să fiu atent pentru că ... și pentru că ... și am început să caut pietricele cu care puteam face broscuțe. Mi-am adus aminte un cântec în spaniolă pe care îl învățasem cândva mai demult, la grădiniță, de la Dora cu care mă mai băteam uneori și care avea părinții plecați în Spania. Era singura fata cu care vorbeam. Am început să-l cânt tot aruncând cu pietre în apă când am auzit-o pe mama, care terminase repede de tot discuția și iar îi intrase ceva în ochi. Ba chiar și răcise, își tot sufla nasul.

Cum se numește cântecul? m-a întrebat lăsându-se jos lângă mine, cum făcea când avea să-mi spună ceva important.

Nu știu. Care? am întrebat-o eu făcând pe prostul.

Acela pe care îl cântai. Și eu vreau să-l cânt.

Dar tu nu știi spaniolă!

Nici tu, a zis cu o urmă de zâmbet.

Dar eu știu cântecul, și am continuat înlocuind unele cuvinte pe care le uitasem cu câte un „uuuu” prelung, ca de lup.

S-a tot uitat la apă în timp ce eu am aruncat în râu toate pietrele existente în zona noastră și au fost multe, doar eram pe malul Izei!

Mama, hai să mergem, eu m-am obosit, i-am spus. Și era un caz de care nu-mi mai aminteam pentru că de obicei ea era cea care îmi întrerupea jocul.

Proza scurta: Între mine și cer, un albastru (autor: Crina Voinaghi)

Scris de Crina Voinaghi

Mărti, 13 Septembrie 2016 07:43 - Ultima actualizare Mărti, 13 Septembrie 2016 07:51

Mai stăm puțin, uite, hai să ne așezăm pe o bancă.

Dar mi-e foame rău, am spus, simțind că mă apucă plânsul dacă o mai ținem mult așa.

Hai să-ți dau ceva, mi-a zis și a scos din geantă o pungă de pufuleți.

Și asta numești tu mâncare? am protestat eu, dar mama nu mai era atentă la mine, orice aș fi spus, așa că mi-am luat pufuleții și, bălângănindu-mi picioarele, am început să-i molfăi.

Auzi, mama, nu m-am putut abține, cu gura plină de pufuleți, crezi că azi mai mâncăm ceva? Zău, tu crezi că facem ceva cu pufuleții ăștia? Burtica mea spune că îi e foame.

Mama nu spunea nimic, dădea doar din picior și se tot uita la ceas, așa că m-am lăsat păgubaș și mi-am văzut mai departe de pufuleți.

Măcar dacă îmi luam bicicleta... Tu știi că Zâna Măseluță aduce bani? Mie mi-a căzut un dinte și nu mi-a adus... Tu știi de ce? Uite, eu pot să număr toate căsuțele păsărelor de aici. Tu poți? Aici sunt 3. Mai încolo se mai vede una, pot să mă duc să le număr?

Ea a rămas tot așa, cred că număra căsuțele sau își amintea câți bani i-a lăsat ei Zâna Măseluță.

Mama? Ai numărat?

Ce să număr?

Căsuțele de păsărele. Pot să merg să le număr eu?

Du-te, a zis într-un final, dar ai grijă, nu merge prea departe, doar pe alee, și s-a pierdut iar

unde va în numărătoare. Dar eu o s-o ajut. Aflu eu câte căsuțe sunt!

Am lăsat restul de pufuleți pe bancă, am băut dintr-o sticlă cu apă ce mi-a întins-o mama și am plecat în expediție. Cunoșteam oricum toate aleile parcului, fiecare copac și fiecare curbă, normal că știam și locul căsuțelor de păsărele doar că nu le număraseram până acum. Am început cu voce tare 3, 4, încă una, 5, 6, 7 ... aaaa ... 8,9, am trecut val vârtej de ultima curbă și pac! M-am izbit de cineva mare, da mare de tot, cred că avea vreo 2 metri și era îmbrăcat în negru de sus până jos. Am căzut pe spate și când m-am uitat în sus și am văzut namila aplecându-se spre mine am început să urlu. Urlam fără să mă opresc, zici că m-ar fi tăiat, dar mă speriasem rău de tot și mă gândeam că mama mă va certa pentru că mi-am murdărit pantalonii cei noi așa că am zis că aș putea să urlu și pentru asta preventiv.

Namila, care semăna cu Căpcăunul din Motanul Încălțat a încercat să se apropie să mă ridice, dar eu nu mă opream din urlat. Știu, e cam aiurea, dar asta s-a întâmplat. Tipul era încurcat, nu mai știa ce să facă și asta era puțin amuzant dat fiind că era atât de înalt încât putea să atingă căsuța păsărelelor de deasupra noastră. M-am oprit din urlat, el a răsuflat ușurat și a încercat să mă ridice. Dar m-am ridicat singur, înspăimântat că avea să mă mănânce și parcă nu prea voiam, aveam o numărătoare de terminat. Și de spaimă nici nu mai știam la ce număr am ajuns. 8? 9? 10?

Ai pățit ceva? am auzit namila întrebându-mă.

Am luat repede un băț de pe jos și am sărit în picioare atât de sprinten încât namila a fost debusolată și s-a dat un pas înapoi.

En garde, am strigat, amintindu-mi de o pisică războinică pe care o aveam acasă și care striga așa atunci când îi roteai o mână. Am început să mă agit pe lângă el cu bățul în mână: Hai, Căpcăunule, îndrăznește doar și te fac arșice! Sabia mea e legendară și are puteri ascunse, te fac una cu pământul cât ai zice pește!

Nu a zis pește. M-a lăsat să mă agit așa o bucată de vreme după care s-a apropiat și m-a mângâiat pe cap dezarmându-mă total. Am vrut să îl tai cu sabia mea cu superputeri dar nu am mai putut în fața unei dovezi de afecțiune atât de clare. Am lăsat jos sabia și mi-am ridicat iar privirea spre el.

Tu știi câte căsuțe de păsărele sunt în parc?

Nu, am auzit o voce ca de tunet, vai, sigur era Căpcăunul și eu am lăsat garda jos și n-ar fi trebuit. Mă pregăteam să încep iar dansul meu nebunesc cu sabia când a completat : Vrei să te ajut să le numeri?

Mi-am adus aminte că mama îmi spusese să nu vorbesc cu străini, dar va înțelege, sper, că el nu e un străin, e Căpcăunul și trebuie să îl pun la pământ cu sabia mea magică, dar acum avem de numărat niște căsuțe așa că i-am amânat execuția și l-am întrebat:

Vrei să mă ajuți?

Da, uite, hai să începem de aici, am auzit vocea care mă înfiora.

Aici sunt 2, uite, una acolo sus în copacul acesta iar cealaltă acolo unde se vede veverița...Veveriță!!

M-am bucurat și am văzut namila zâmbind. Nu mai semăna cu Căpcăunul atunci când zâmbea, era doar o namilă îmbrăcată în negru, cu păr ciudat și cu un zâmbet pierdut pe la colțuri.

N-ai o nucă la tine? l-am întrebat. Cu o nucă, sau mai bine două, am putea să o aducem jos la noi. Ai mângâiat vreodată o veveriță? Are blana ca pisicile? am început eu tirul de întrebări uitând, zic eu repede, că acum 2 minute era să fac pe mine de frică din cauza lui.

Nu am nicio nucă, sunt alergic la nuci. Iar veverițele nu prea stau să le mângâi ca pe pisici. Câți ani ai?

Dar la toamnă mama zice că fac 6 și voi merge la școală.

Proza scurta: Între mine și cer, un albastru (autor: Crina Voinaghi)

Scris de Crina Voinaghi

Marți, 13 Septembrie 2016 07:43 - Ultima actualizare Marți, 13 Septembrie 2016 07:51

Fain... și nu mai era deloc înfricoșător.

Când am ajuns cu numărătoarea la 10 o văd pe mama venind într-un suflet și apucându-mă de mână. M-am speriat, așa face când urmează să o încasez.

Ți-am spus să nu te îndepărtezi prea tare! m-a scuturat ea de mână.

Dar mama...

Și nici să vorbești cu străinii...

Mama ta are dreptate, s-a amestecat în discuție namila. Îmi pare rău, e tare simpatic, a mai spus el și iar i-a apărut pe chip zâmbetul acela care îl făcea să nu mai fie căpcăun.

Nu-mi amintesc să-ți fi dat voie să vorbești cu el, i-a spus mama aproape în șoaptă Căpcăunului. Nu așa ne-a fost înțelegerea, a mai spus țâfnoasă și m-a târât spre ieșirea din parc, lăsându-i altcuiva șansa de a-l doborî.

Mi-am întors capul și l-am văzut cum rămăsese pe loc, mare și trist ca o statuie de căpcăun și mi-a părut rău că va apărea cineva care îl va omorî, așa că i-am făcut cu mâna. Mi-a făcut și el cu mâna, nemișcat.

- Mama. Dar acum pot...

- Nu mai poți nimic! mi-a tăiat scurt vorba și nu am mai insistat, nu avea rost, las' că data următoare le număr eu bine de tot. Fugeam puțin după ea, avea pasul acela mare, de luptă.

Proza scurta: Între mine și cer, un albastru (autor: Crina Voinaghi)

Scris de Crina Voinaghi

Marți, 13 Septembrie 2016 07:43 - Ultima actualizare Marți, 13 Septembrie 2016 07:51

Spre mirarea mea, nu ne-am dus acasă, am mers la bunica. Eu nu mai conteneam cu întrebările așa că, la intrarea în scară, mama s-a oprit:

Eu și tati vom pleca o vreme. Mergem să muncim puțin mai departe de aici să avem bani să cumpărăm jucării și mâncare.

Cât de departe?

Destul de departe. Ți arăt imediat pe harta. Se numește Madrid și e capitala Spaniei, e un oraș mare.

Și eu vreau să merg! Îmi plac orașele mari. Are multe clădiri și biserici și....

Au, ți-am mai spus. Nu se poate, m-a întrerupt mama, nu acum, acum vei rămâne cu buni o vreme iar dacă ești cuminte, ne vedem de Crăciun.

Dar până la Crăciun mai este mult, am zis eu gata să izbucnesc în plâns.

Nu mai e așa de mult. Uite, acum e luna mai, mai sunt câteva luni și gata. Iar la toamnă mergi la școală.

Și tati pleacă?

El e deja acolo, hai să te duc la buni, trebuie să-mi pregătesc și eu lucrurile, mâine plec.

Nu vreau, nu vreau, am început eu să plâng pe bune, buni e bătrână și cei bătrâni mor iar eu voi rămâne singur și o să mor și eu de foame sau de frică atunci când o s-o văd cum moareeee! am încheiat eu tirada urlând.

Ce prostii vorbești! m-a scuturat de mână. Nimeni nu moare. Noi plecăm puțin de tot, cât bați din palme și venim înapoi.

Proza scurta: Între mine și cer, un albastru (autor: Crina Voinaghi)

Scris de Crina Voinaghi

Marti, 13 Septembrie 2016 07:43 - Ultima actualizare Marti, 13 Septembrie 2016 07:51

Bunicu mă pune să merg cu el la pescuit și să stau în liniște!

Hai, te rog, fii băiat cuminte, hai să vezi ce ți-am luat la buni. Și ți-a pregătit niște grătare cu cartofi pai. O să-ți trimit multe lucruri frumoase de acolo, o să vezi și o să venim repede înapoi. Hai, te rog, nu plânge, a zis ea neascultându-și sfatul și lăsând două lacrimi să-i curgă pe obraji.

Mie mi-a mai venit inima la loc când am auzit de grătare, așa că am început să urc scările tot trăgându-mi nasul.

Hai să te șterg, a zis mama, nu fi supărat, să vezi ce faină căsuță ți-am luat la buni!

Serios? am întrebat eu, impresionat de noutate și cu promisiunea grătarelor în cap.

Când am intrat la buni mirosea regește a carne prăjită, mie îmi era o foame de lup, dar am fugit în camera din spate unde erau întotdeauna surprizele. Mi-am regăsit jucăriile, erau toate acolo, și hainele, bunicu stătea pe pat și se uita la televizor la unul din filmele lui în care toți semănau.

Trebuie să mergem la tuns, l-am auzit spunându-mi, ți-e cam mare părul.

Mi-am dat cu mâna prin păr, da, cred că era cam mare și am mers în cameră unde mă aștepta o cutie imensă cu o casă ce se desfăcea, etalându-și cele 3 camere și bucătăria.

Uauuu, nu m-am putut abține!

Am început să o desfac, uitând de foame și de faptul că trebuia să stau la buni. Si că mama avea să plece.

La masăaaa! am auzit-o pe buni cum strigă, dar eu eram deja pierdut în camerele casei mele

Proza scurta: Între mine și cer, un albastru (autor: Crina Voinaghi)

Scris de Crina Voinaghi

Marti, 13 Septembrie 2016 07:43 - Ultima actualizare Marti, 13 Septembrie 2016 07:51

noi. Ți-am spus să nu i-o dai încă, putea să mănânce și pe urmă...

Da, sigur, și să înceapă să plângă.

Poi da, că tu acum îi spui, în ziua când pleci. De ce nu i-ai spus mai repede? Normal că plânge, ce ai vrea să facă?

Nu fi melodramatică, te rog, știi că dacă aș avea de ales nu aș face asta. Dar nu am. Iar el are doar 5 ani, nici nu își dă seama ce se întâmplă.

Mai încet, a zis bunicul, voi două nu înțelegeți...

Ba tocmai, că înțeleg, a sărit bunica, într-o șoaptă răstită și închizând ușa de la cameră.

Mi-am văzut mai departe de căsuța mea și după ce am instalat-o am fost foarte mândru de ea. Dar la un moment dat mi-a trecut brusc prin minte că poate mâncău fără mine. Am deschis ușa de la cameră, nu se mai certau, mama și bunica răciseră amândouă iar bunicul stătea mai departe în fața televizorului. În fața lor, în picioare, stătea namila din parc. Am luat iar poziția en garde și am întrebat îngrijorat :

Unde-s grătarele?

Mâncăm imediat , a zis bunica pe un ton grav.

Nu am apucat să-ți spun, pe mine mă cheamă Ionuț, a spus namila cu o voce de tunet mic.

Hai cu mine, a zis bunicul ridicându-se, să vezi ce bune au ieșit ! Lasă, toate trec, noi să fim sănătoși!

Ionuț e fratele tău, a zis repede mama, tati al tău e și tati al lui Ionuț, o să mai vină să te ia la plimbare cât timp lipsim.

Proza scurta: Între mine și cer, un albastru (autor: Crina Voinaghi)

Scris de Crina Voinaghi

Marti, 13 Septembrie 2016 07:43 - Ultima actualizare Marti, 13 Septembrie 2016 07:51

Eu aș zice să ne mai gândim, a spus bunica, Ionuț are multă treabă, e în clasa a XII-a, poate nu are timp de joacă. Și în plus dacă tot vrea să se joace cu copilul trebuie să își ia niște tricouri mai puțin înfricoșătoare, fără cranii și ...să se tundă ! nu a mai știut buni ce să spună.

Lasă, mamă, că lui Răzvan nu îi e frică de el, nu?

Dacă asta deranjează, pot să îmbrac și altceva, a zis namila Ionuț. Dar vreau să îmi petrec timpul cu fratele meu. Nu de multă vreme am aflat că am un frate.

M-am uitat la el încercând să-mi dau seama ce vrea să spună dar am renunțat repede, o să mă gândesc mai târziu ce înseamnă « frate ».

Hai, la luptă, bunicule, m-am întors spre el imitând câteva mișcări văzute la desene. Iar eu nu sunt sănătos, sunt bolnav. Am o rață măcăită în burtă, un ceas în gât și un tablou sub pleoapă. Cred că de aceea mă doare în colțul inimii.

Poate de aceea, dar mâncăm un grătar și ne trece. Noi doi, suntem niște supraviețuitori !

Suntem, bunicule, am spus îngândurat, doar că te rog să nu mă mai iei cu tine la pescuit. Sau îl iei și pe Ionuț, am mai spus privindu-l încântat pe noul meu partener de joacă.

Bunicul a zâmbit, namila care se numea Ionuț și frate a schițat o jumătate de zâmbet și am știut că totul va fi albastru, culoarea mea preferată.

Crina Voinaghi (n. 1977) are un masterat de Literaturi Francofone în cadrul Universității Babeș-Bolyai și este în prezent profesoară de limba franceză la Colegiul Național "Dragoș Vodă" din Sighetu Marmației.

A debutat în anul 2014 în cadrul concursului de debut literar Incubatorul de condeie cu proza

Proza scurta: Între mine și cer, un albastru (autor: Crina Voinaghi)

Scris de Crina Voinaghi

Mărti, 13 Septembrie 2016 07:43 - Ultima actualizare Mărti, 13 Septembrie 2016 07:51

scurtă "Vise cu dinți".

A publicat în Revista de Povestiri "Amintire cu bunici" și "Roz de martie", texte alese de scriitorii T.O.Bobe și Adrian Șchiop, cu ocazia concursurilor trimestriale din 1 martie și 1 iunie 2016.

Scrie proză scurtă pentru că nu are timp de scris romane.

(Prezentare facuta de Nicolae Scheianu)

Detalii

Scris de Crina Voinaghi

Publicat: 08 Septembrie 2016 pe
ecreator.ro